

Sygn. akt IV U 174/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Augustyniak

Protokolant: Ewelina Jakubiak

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2015 r. we Włocławku na rozprawie

sprawy **A. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.**

o ustalenie

na skutek odwołania A. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 16 stycznia 2015 r. numer: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 174/15

UZASADNIENIE

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 16 stycznia 2015 roku znak: (...) stwierdzono, że A. W. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie mająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 02.06.2014r. do dnia 31.08.2014r. oraz od dnia 01.10.2014r.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż całokształt zebranego materiału daje podstawy do stwierdzenia, że A. W. w w/ w okresach faktycznie nie prowadziła pozarolniczej działalności gospodarczej. Organ rentowy stwierdził, że A. W. dokonała zgłoszenia do ubezpieczeń jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą tylko i wyłącznie w celu uzyskania prawa do świadczeń.

W dniu 17 lutego 2015 roku A. W. wniosła, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., do Sądu Okręgowego, odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 16 stycznia 2015 roku znak: (...). W petitum odwołania A. W. wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 16 stycznia 2015 roku znak: (...) w całości poprzez ustalenie, że A. W. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 02.06.2014r. do dnia 31.08.2014r. oraz od dnia 01.10.2014r.

W uzasadnieniu odwołania podniesiono, że A. W. w w/w okresach faktycznie prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą, co bezzasadnie zakwestionował organ rentowy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie ZUS wskazał, iż z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że odwołująca w dniu 02.06.2014r. i 01.10.2014r. zgłosiła wznowienie prowadzenia działalności, ale nie rozpoczęła jej faktycznego prowadzenia, ponieważ nie dokonała żadnych czynności związanych z prowadzeniem działalności. Zgłoszenie przez wnioskodawczynię działalności gospodarczej stanowiło jedynie podstawę do uzyskania tytułu do ubezpieczeń społecznych, a co za tym idzie, prawa do świadczeń. Tym samym dokonane przez wnioskodawczynię zgłoszenie do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego stanowiło czynność prawną dokonaną w celu obejścia prawa, a więc - w świetle art. 58 § 2 kodeksu cywilnego- nieważną.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Od dnia 01.02.2013r. A. W. dokonała zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych, ubezpieczenia zdrowotnego, w tym dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą (handel odzieżą używaną) z podstawą wymiaru składek na ubezpieczeni społeczne w kwocie nie niższej niż 30 % kwoty minimalnego wynagrodzenia. Działalność prowadzona była we W. w lokalu przy ul. (...).

Dowód: umowy najmu w aktach organu rentowego k.-12-16, wypis CEiIoDG w aktach sprawy k.-10, system KSI ZUS.

Za okres od lutego do grudnia 2013r. A. W. wykazała podstawę wymiaru składek w wysokości 480,00 zł., a za okres od stycznia do kwietnia 2014r. podstawę wymiaru w wysokości 504,00 zł.

Dowód: system KSI ZUS.

A. W. w okresie od 01.02.2013r. do 30.04.2014r. faktycznie prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą.

Dowód: częściowo zeznania wnioskodawczyni A. W. na płycie z nagrania zapisu cyfrowego z przebiegu rozprawy z dnia 19 maja 2015 roku w formacie obrazu i dźwięku (k.-52) 00:29:06-00:56:00, częściowo zeznania świadka R. W. (1) na płycie z nagrania zapisu cyfrowego z przebiegu rozprawy z dnia 19 maja 2015 roku w formacie obrazu i dźwięku (k.-52) 00:08:22-00:23:00, częściowo zeznania świadka S. C. na płycie z nagrania zapisu cyfrowego z przebiegu rozprawy z dnia 21 kwietnia 2015 roku w formacie obrazu i dźwięku (k.-33) 00:09:22-00:30:00, częściowo zeznania świadka R. W. (2) na płycie z nagrania zapisu cyfrowego z przebiegu rozprawy z dnia 21 kwietnia 2015 roku w formacie obrazu i dźwięku (k.-33) 00:33:08-00:49:00.

Od dnia 30.04.2014r. A. W. zgłosiła zawieszenie pozarolniczej działalności gospodarczej.

Dowód: system KSI ZUS.

Pierwsza umowa najmu lokalu przy ul. (...) uległa rozwiązaniu 31.08.2013r., natomiast druga przy ul. (...) uległa rozwiązaniu 30.04.2014r.

Dowód: wypowiedzenia umów najmu w aktach organu rentowego k.-25,26,

W dniu 02.09.2014r. A. W. złożyła w ZUS dokument ZUS ZUA ponownie zgłaszając się do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych, ubezpieczenia zdrowotnego i dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego wskazując datę 02.06.2014r. jako osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą z podstawą wymiaru składek na ubezpieczeni społeczne w kwocie nie niższej niż 30 % kwoty minimalnego wynagrodzenia.

Dowód: system KSI ZUS.

Od dnia 01.09.2014r. A. W. zgłosiła zawieszenie pozarolniczej działalności gospodarczej.

Dowód: system KSI ZUS.

Od dnia 01.10.2014r. A. W. ponownie zgłosiła wznowienie prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej.

Dowód: system KSI ZUS.

A. W. wskazała podstawę wymiaru składek za czerwiec 2014r. w wysokości 487,20zł, za lipiec i sierpień w wysokości po 504,00 zł. za październik 2014r. w wysokości 9.365,00 zł.

Dowód: system KSI ZUS.

W dniu 01.11.2014r. A. W. stała się niezdolna do pracy z powodu choroby przypadającej w okresie ciąży .

Dowód: dokumentacja medyczna w aktach sprawy k.-39-42.

A. W. w dniu (...)urodziła dziecko.

Dowód: karta informacyjna z pobytu szpitalnego w aktach organu rentowego k.-17-18.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powyżej ustalony stan faktyczny Sąd oparł na materiale dowodowym zgromadzonym w trakcie trwania postępowania i ujawnionym na rozprawie, przede wszystkim w postaci dokumentów zebranych w aktach sprawy i aktach organu rentowego (z wyjątkiem tych sporządzonych samodzielnie przez osoby fizyczne, nie znajdujących potwierdzenia w konkluzjach dokumentów sporządzonych przez instytucje). Przedmiotowy materiał Sąd uznał za rzetelny i wiarygodny. Strony bowiem w trakcie postępowania nie kwestionowały jego prawdziwości, a jedynie odmiennie go interpretowały oraz wyprowadzały z niego odmienne konkluzje o charakterze tak faktycznym jak i jurydycznym. Tym samym należy skonstatować, iż brak jest przesłanek by odmówić dokumentom zebranych w aktach sprawy i aktach organu rentowego przymiotu wiarygodności. W konsekwencji przedmiotowy materiał dowodowy pozwolił dokonać w znacznym zakresie rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Przedłożone przez A. W. dokumenty nie świadczą o faktycznie wykonywanej przez nią działalności gospodarczej w sposób zorganizowany i ciągły w inkryminowanym okresie.

Okoliczności dotyczące wykonywania przez odwołującą czynności handlowych w okresie od 01.02.2013r. do 30.04.2014r. zostały poczynione częściowo na podstawie zeznań świadków R. W. (1) (mąż wnioskodawczyni), S. C. (siostra teściowej wnioskodawczyni) i R. W. (2) (teściowa wnioskodawczyni). W ocenie Sądu wymienieni w przedmiotowym zakresie zeznawali szczerze, wiernie odzwierciedlając istniejący stan rzeczy. Ich zeznania są w przedmiotowej części spójne, koherentne i logiczne. Nadto znajdują potwierdzenie w dokumentach (umowy najmu lokali umożliwiających prowadzenie działalności handlowej). Wzajemnie się pokrywają i uzupełniają, a nadto znajdują potwierdzenie w zasadach doświadczenia życiowego. Niemniej stwierdzić trzeba, iż zeznania w/w osobowych źródeł dowodowych odnośnie czynności podejmowanych przez odwołującą w inkryminowanym okresie, tj. od dnia 02.06.2014r. do dnia 31.08.2014r. oraz od dnia 01.10.2014r., Sąd uznał za niemożące stanowić podstawy wyrokowania, albowiem są one sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Odwołująca nie przedstawiła żadnych dokumentów z prowadzenia działalności od dnia 02.06.2014r., od tego czasu nie zatrudniła pracownika (mimo, iż wcześniej - tak). Ponadto w aktach organu rentowego znajdują się wypowiedzenia umów najmu lokali, które A. W. wynajmowała w związku z prowadzoną do 30.04.2014r. pozarolniczą działalnością gospodarczą. Z dostarczonych dokumentów wynika, iż pierwsza umowa najmu lokalu uległa rozwiązaniu 31.08.2013r., natomiast druga uległa rozwiązaniu 30.04.2014r. Z przedstawionych dokumentów jednoznacznie wynika zatem, iż od czerwca 2014r. nie posiadała odwołująca żadnych przychodów ze zgłoszenia wznowionej działalności gospodarczej (a za październik 2014r. wskazała podstawę wymiaru składek w maksymalnej wysokości

9.365,00 zł.). Ponadto nie posiadała wnioskodawczynie także lokalu, w którym działalność mogłaby być prowadzona. Trudno dać wiary jej wyjaśnieniom, iż działalność handlową z towarem zajmującym dużo miejsca (odzież używana) prowadziła w niewielkim pokoju w mieszkaniu. Trzeba w tym kontekście zaznaczyć, iż zeznania świadków odnośnie ich „rekonstrukcji” działań A. W. w inkryminowanym okresie (a zatem w zakresie okoliczności dotyczących samej istoty sporu) jako osób zainteresowanych osobiście (R. W. (1) jako męża wnioskodawczynie bezpośrednio, a S. C. jako siostry teściowej wnioskodawczynie i R. W. (2) jako teściowej wnioskodawczynie pośrednio) wynikiem prowadzonego postępowania Sąd uznał za subiektywne i nacechowane kalkulacją procesową, ergo niemogące stanowić wiarygodnego materiału dowodowego.

Zeznania odwołującej uznano za wiarygodne jedynie w takim zakresie, w jakim nie stoją one w sprzeczności ze stanowiącym podstawę rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie wiarogodnym materiałem dowodowym. A zatem uznano, iż tylko w okresie od 01.02.2013r. do 30.04.2014r. A. W. faktycznie prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą.

W powyższym kontekście trzeba podnieść, iż każde twierdzenie stron powinno być w sposób naturalny poparte dowodami. Niemniej przedmiotem dowodu mogą być jedynie fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (vide art. 227 k.p.c.). Z tego też względu uzasadniona jest pewna selekcja faktów wskazywanych jako uzasadnienie zgłaszanych wniosków dowodowych z punktu widzenia podstawy faktycznej powództwa, jak również znajdujących zastosowanie przepisów prawa materialnego. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż art. 227 k.p.c. wyznacza granicę faktów, które mogą być przedmiotem dowodu w postępowaniu cywilnym. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że ocena, czy określone fakty mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zależy nie tylko od tego, jakie są to fakty, lecz także, a nawet w pierwszej kolejności, od tego, jak sformułowana i rozumiana jest norma prawna, która w rozpatrywanej sprawie została zastosowana. Dokonane ustalenia faktyczne oceniane są w aspekcie określonego przepisu prawa materialnego, który wyznacza zakres koniecznych ustaleń faktycznych i ma rozstrzygające znaczenie dla oceny, czy określone fakty, jako ewentualny przedmiot dowodu, mają wpływ na treść orzeczenia (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2012 roku, II CSK 357/11, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 roku, I CSK 237/10, Legalis).

Dalej należy podkreślić, iż sąd w postępowaniu cywilnym generalnie orzeka na podstawie zgromadzonego w wyniku inicjatywy stron procesowych materiału dowodowego. Obowiązek udowodnienia okoliczności z których strona wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne wypływa wprost z art. 6 kc. Przenosząc wyrażony w art. 6 kc, tradycyjnie zaliczany do instytucji prawa materialnego obowiązek dowodzenia powoływanych przez stronę okoliczności na grunt prawnoprocesowy wskazać należy, że koresponduje on z wyrażoną w art. 232 kpc zasadą inicjatywy procesowej stron. Zgodnie bowiem z treścią przywołanego przepisu o proceduralnym charakterze strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Literalna wykładnia omawianego przepisu, jak również jednolite poglądy wyrażane przez doktrynę i orzecznictwo nie pozostawiają wątpliwości, że to strony są „gospodarzami” postępowania, a dopuszczenie przez sąd z urzędu dowodu nie wskazanego przez stronę może nastąpić jedynie w wypadkach wyjątkowych i dotyczy sytuacji, w której pomimo aktywności stron w procesie nie jest możliwe wyjaśnienie wszystkich okoliczności koniecznych do rozstrzygnięcia sprawy. W żadnym zaś razie przepis art. 232 kpc nie może być wykorzystywany jako swoista „furtka” do przerzucenia na sąd obowiązków, które ciążyą na stronie i które służą jej interesom. Dla poparcia przedstawionego powyżej stanowiska wskazać należy, że w orzeczeniu z dnia 7 listopada 1997 roku [III CKN 244/97, OSNC 1998, nr 3, poz. 52] Sąd Najwyższy stwierdził, że możliwość dopuszczenia przez sąd dowodu nie wskazanego przez strony nie oznacza, że sąd obowiązany jest zastąpić własnym działaniem bezczynność strony, a skorzystanie przez sąd za swojego uprawnienia do podjęcia inicjatywy dowodowej jest możliwe jedynie w szczególnych sytuacjach procesowych o wyjątkowym charakterze. Z taką jednak sytuacją nie mamy do czynienia w przedmiotowym postępowaniu. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie należy w opinii Sądu Okręgowego określić jako umożliwiające merytoryczne jej rozstrzygnięcie. W tym kontekście trzeba zauważyć, iż odwołująca nie przedstawiła w sprawie dowodu z zeznań żadnych potencjalnych jej kontrahentów na okoliczność prowadzenia przez nią działalności w inkryminowanym okresie, a jedynie zeznania męża, teściowej i siostry teściowej.

Antycypując rozważania co do meritum trzeba zaznaczyć, iż istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy A. W. od dnia 02.06.2014r. do dnia 31.08.2014r. oraz od dnia 01.10.2014r. faktycznie prowadziła

pozarolniczą działalność gospodarczą, czy też od dnia 02.06.2014r. do dnia 31.08.2014r. oraz od dnia 01.10.2014r. faktycznie nie prowadziła pozarolniczej działalności gospodarczej, a uzyskanie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, w krótkim okresie przed roszczeniem o wypłatę zasiłku macierzyńskiego, miało na celu jedynie zgłoszenie się do ubezpieczeń społecznych i skorzystanie z zasiłku macierzyńskiego.

W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych. (Dz. U. z 2013 poz.1442) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne. które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność. Stosownie do art. 12 ust. 1 ustawy osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają także obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu. Osoba prowadząca pozarolniczą działalność podlegająca obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym ubezpieczeniu chorobowemu podlega dobrowolnie na wniosek, na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy.

Za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się m.in. w myśl art. 8 ust. 6 pkt 1 powołanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie wpisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

Zgodnie z art. 13 pkt 4 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2013r., poz. 1442), obowiązującym od 20 września 2008 r. (po nowelizacji, dokonanej art. 7 ustawy o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie niektórych innych ustaw z dnia 10 lipca 2008 r. - Dz.U. Nr 141, poz. 888), obowiązek ubezpieczenia dla osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą, powstaje od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 672).

W toku procesu Zakład Ubezpieczeń Społecznych konsekwentnie twierdził, że zgłoszenie A. W. do ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej nie powinno korzystać z ochrony prawnej, albowiem oparte jest na fikcyjnym prowadzeniu przedmiotowej działalności.

Mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd Okręgowy we Włocławku uznał za zasadną powyższą argumentację organu rentowego i w konsekwencji skonstatował, iż odwołanie A. W. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na kanwie niniejszej sprawy należy także wskazać czym jest działalność gospodarcza. W myśl art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zarobkowa wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

Mając wszystkie powyższe regulacje ustawowe na uwadze Sąd zauważa, że czas objęcia obowiązkiem ubezpieczenia jest tożsamy z czasem prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Jednakże okresy podlegania obowiązkowi ubezpieczenia wyznaczone zostały, co do zasady, przez faktyczne, a nie formalne wykonywanie działalności, która stanowi tytuł ubezpieczenia.

Na przedsiębiorcy oprócz obowiązku zgłoszenia chęci podjęcia prowadzenia działalności gospodarczej w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (dalej jako ewidencja), ciąży również obowiązek zgłaszania w niej wszelkich zmian - nie tylko prawnych, ale i faktycznych. Skoro tak, to okresowe zaprzestanie prowadzenia działalności z różnych przyczyn powinno być do ewidencji zawsze zgłoszone i wpisane. Objęcie obowiązkiem ubezpieczenia osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą uzależnione jest bowiem - na co już wskazano, od jej prowadzenia na podstawie wpisu do ewidencji.

Istotą działalności gospodarczej jest jej prowadzenie w sposób ciągły i zorganizowany, na własny rachunek i ryzyko. Jej prowadzenie występuje zarówno w okresach faktycznego wykonywania usług, jak też w czasie podejmowania innych czynności związanych z tą działalnością. Specyfika prowadzenia działalności gospodarczej sprawia, że przedsiębiorca sam dysponuje swoim czasem i może go przeznaczyć na jej bezpośrednio wykonywanie albo na sprawy prywatne, rodzinne, leczenie lub wypoczynek. Zatem o prowadzeniu działalności gospodarczej stanowią wszelkie działania podejmowane przez przedsiębiorcę w celu zaistnienia czynności dających przychód - w tym także okres oczekiwania na klienta, zamówienia czy zlecenia.

Przesłanka wykonywania działalności gospodarczej w sposób ciągły nie może być zatem rozumiana jako konieczność jej wykonywania bez przerwy (przez cały rok, miesiąc, tydzień lub dzień), lecz jako zamiar powtarzalności określonych czynności w odróżnieniu od ich przypadkowości, jednorazowości, sporadyczności lub okazjonalności. Przyjmuje się więc, że działalność gospodarcza z założenia ma być działalnością wykonywaną w sposób zorganizowany i nastawioną na nieokreślony na osiąganie przychodu przez z określony okres czasu, ale związaną z koniecznością ponoszenia przez przedsiębiorcę ryzyka gospodarczego. Zatem przedsiębiorca powinien liczyć się z takim ryzykiem obejmującym okresy faktycznego przestoju w wykonywaniu działalności, np. z powodu braku koniunktury.

Jak wskazano powyżej tylko zarejestrowana i faktycznie prowadzona działalność gospodarcza wiąże się z przymusem podlegania obowiązkowi ubezpieczenia. Jedynie wykreślenie wpisu pozarolniczej działalności gospodarczej z ewidencji lub odnotowanie przerwy w jej prowadzeniu powoduje zawsze - na stałe lub okresowo - ustanie obowiązku ubezpieczenia. Ocena, czy działalność gospodarcza rzeczywiście jest wykonywana (a więc także czy zaistniała przerwa w jej prowadzeniu) należy do sfery ustaleń faktycznych, a istnienie wpisu do ewidencji nie przesądza o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej, jednakże wpis ten prowadzi do domniemania prawnego, według którego osoba wpisana do ewidencji, która nie zgłosiła zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, jest traktowana jako prowadząca taką działalność. W konsekwencji domniemywa się, że skoro nie nastąpiło wykreślenie działalności gospodarczej z ewidencji, to działalność ta była faktycznie prowadzona (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 11 stycznia 2005 r., I UK 105/04, OSNP 2005 nr 13, poz. 198, z 25 listopada 2005 r., I UK 80/05, OSNP 2006 nr 19-20, poz. 309 oraz z 30 listopada 2005 r., I UK 95/05, OSNP 2006 nr 19-20, poz. 311). Domniemanie to może być obalone w drodze przeprowadzenia przeciwdowodu, który obciąża stronę twierdzącą o faktach przeciwnych twierdzeniom wynikającym z domniemania. Ciężar dowodu wystąpienia przesłanek uzasadniających ustanie obowiązku ubezpieczenia (rzeczywistego zaistnienia przerwy w prowadzeniu działalności) obciąża tę stronę, która z faktu tego wywodzi skutki prawne w zakresie ustania obowiązku ubezpieczenia. Nadto zaistnienie przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej musi być rzeczywiste. W rezultacie okoliczności takie, jak brak koniunktury i związany z nim przestój, brak zamówień (klientów) i ich poszukiwanie nie stanowią przesłanki uzasadniającej uznanie istnienia przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej. Oznacza to, że przerwa w prowadzeniu działalności gospodarczej powodująca ustanie obowiązku ubezpieczenia musi być usprawiedliwiona i udokumentowana (wykazana) - vide wyrok WSA w Warszawie z dnia 13.09.2010r., VI SA/Wa 1065/10.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd stwierdza, że dla oceny ustalenia okresu podlegania przez odwołującą obowiązkowi ubezpieczenia ma znaczenie fakt zarejestrowania przez nią działalności gospodarczej i faktycznego prowadzenia tejże działalności. Sporną kwestią w sprawie jest, czy w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji odwołująca podlegała wskazanym ubezpieczeniom, bowiem jak twierdzi organ rentowy w okresie tym faktycznie nie prowadziła działalności. Jak już wskazano wyżej czas objęcia obowiązkiem ubezpieczenia jest tożsamy z czasem prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, przy czym od 20 września 2008 r. wyłączeniu od tego obowiązku podlegają osoby, które zawiesiły wykonywanie działalności gospodarczej na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Do tej daty - 20 września 2008 r., ustawa o swobodzie działalności gospodarczej

nie przewidywała możliwości zawieszania prowadzenia działalności, wobec tego również ustawy z zakresu ubezpieczeń społecznych, nie miały takich zapisów gdyż regulacje te są spójne - kompatybilne.

Zdaniem Sądu obowiązek wykazania nieprowadzenia działalności gospodarczej od dnia 02.06.2014r. do dnia 31.08.2014r. oraz od dnia 01.10.2014r. przez odwołującą bądź istnienia przerw w prowadzeniu działalności gospodarczej obciążał w niniejszej sprawie organ rentowy, który okoliczności te udowodnił. Wykazano mianowicie, że od dnia 02.06.2014r. do dnia 31.08.2014r. oraz od dnia 01.10.2014r. faktycznie nie prowadziła pozarolniczej działalności gospodarczej w postaci handlu używaną odzieżą. Nie można bowiem dać wiary, by taką działalność prowadziła w swoim niewielkim dwupokojowym mieszkaniu, nie osiągając żadnego przychodu czy nie mogąc udokumentować takiego przychodu zapisami kasy fiskalnej. Z ustaleń dotyczących okresów sprzed zawieszenia działalności wynika bowiem, że wcześniej takie przychody były osiągane i kasa fiskalna była prowadzona. Ubezpieczona będąc w ciąży zawiesiła tę działalność z uwagi na stan zdrowia, a później jak twierdzi wznowiła ją bo jej stan zdrowia uległ poprawie. Jednocześnie nie osiągając żadnego dochodu ubezpieczona tuż przed porodem zadeklarowała wysokość składki w najwyższym możliwym wymiarze, choć wcześniej składki te opłacała w wysokości najniższej. Oczywiście jeśli chodzi o deklarację wysokości składki w maksymalnym wymiarze nie jest to zabronione przepisem ustawy, jednakowoż w świetle całokształtu okoliczności tej sprawy rzutuje na ocenę braku wiarygodności odwołującej i wskazanych przezeń świadków.

Nie można zatem dać wiary jakoby w spornym okresie ubezpieczona faktycznie prowadziła działalność gospodarczą, stąd też nie ma podstaw do objęcia A. W. obowiązkowo ubezpieczeniem społecznym. Zdaniem Sądu odwołująca zgłaszając wznowienie działalności gospodarczej w spornych okresach jedynie dążyła do stworzenia pozorów faktycznego jej prowadzenia. Temu miało służyć np. rzekome roznoszenie ulotek o przeniesieniu działalności do mieszkania A. W.. Takie jednak pozorowanie działalności nie decyduje o wiarygodności i rzeczywistym jej prowadzeniu. Samo uzyskanie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, w krótkim okresie przed rozszczeniem o wypłatę zasiłku macierzyńskiego, miało na celu jedynie zgłoszenie się do ubezpieczeń społecznych i skorzystanie z zasiłku macierzyńskiego. Działania takie nie są zgodne z zasadami współżycia społecznego albowiem służą osiągnięciu nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych osób ubezpieczonych w tym systemie. Oczywiście brak jest podstaw prawnych, które wykluczałyby a priori możliwość podjęcia działalności gospodarczej przez kobiety w ciąży, chociażby jedynym powodem do jej podjęcia była możliwość uzyskania ochrony ubezpieczeniowej, pod warunkiem jednak faktycznego jej wykonywania, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji.

Mając na uwadze powyższe rozważania, uznając decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 16 stycznia 2015 roku znak: (...) za pozbawioną wad tak faktycznych jak i prawnych, orzeczono jak w sentencji uzasadnianego wyroku na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 kpc. Nie stwierdzono bowiem żadnych podstaw do uwzględnienia odwołania A. W..

Z uwagi na fakt, iż stroną wygrywającą postępowanie jurysdykcyjne jest organ rentowy (co wobec oddalenia w całości odwołania A. W. jest oczywistym), brak także podstaw prawnych do zasądzenia od organu rentowego na rzecz odwołującej kosztów zastępstwa procesowego w myśl art. 98 § 1 kpc.